

Ugeblad og Annoncetidende
for Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Øsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. • Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri
Oplag ca. 3500 Eksemplarer

Nr 100 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - - 6 Ø.

Fredag den 27. November

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1929

Ildfluen.

Peter Cable sad et Stykke fra de øvrige Gæster. Han var høj og slank, havde et markeret Ansigt og usædvanlige blaa Øjne, som, naar han rynkede Panden, kunde faa et skarpt Udtryk.

Han havde siddet noget med sin Pibe i Munden og hørt paa sine Landsmænds Udtalelser om Paris.

— Her sker aldrig noget spændende, sagde en nydelig, ung Pige med et skuffet Udtryk. Det var Oberst Grensons Datter, som Cable havde paataget sig at ledsage til Paris sammen med nogle unge Mænd af deres Bekendtskabskreds.

— Jeg havde ventet mig saa meget af denne By, vedblev hun, men jeg synes, her er rigtig kedeligt.

Peter Cable sad et Øjeblik med halvt lukkede Øjne og saa hen paa Peggy Grenson. Rejsen var blevet ham noget af en Skuffelse. Hun havde interesseret sig mere for alle andre end netop for ham. — Pludselig rejste han sig og gik med Hænderne i Lommen ud af Salonen. Han gik hen til Portieren og bad om, at en Piccolo maatte bringe et Brev i Byen for ham. Saa satte han sig ned og skrev noget paa et Visitkort, som han lagde i en Konvolut. Uden paa Konvolutten skrev han: Hr. René Dorville, Politipræfektoret, Paris. Piccoloen fik en Tifranc-Seddel og Ordre til hurtigst muligt at levere Brevet til den kendte Opdager.

Allerede en Time efter sad Dorville og han paa Cafe de Paris med hver sin Cocktail. De førte en halvt hviskende Sanitale, og da de rejste sig, lo de begge, trykkede hinandens Hænder og skiltes. —

Da Peter Cable atter sluttede sig til sit Selskab, var dette ivrigt optaget af at diskutere, hvor man skulde tilbringe Aftenen. — Peter saa hen paa Peggy, og hans Blik hvilede paa hende med en Ømhed, som ikke var til at misforstaa.

— Hvorfor ikke gaa hen i „Ildfluen“? sagde han.

— „Ildfluen“, raabte Peggy. Det var et stort Navn. Der maa være spændende.

Han smilede svagt.

— Ja, sagde han, det er en Natklub, der nok er værd at besøge. Saa blev det afgjort, at Aftenen skulde tilbringes i „Ildfluen“.

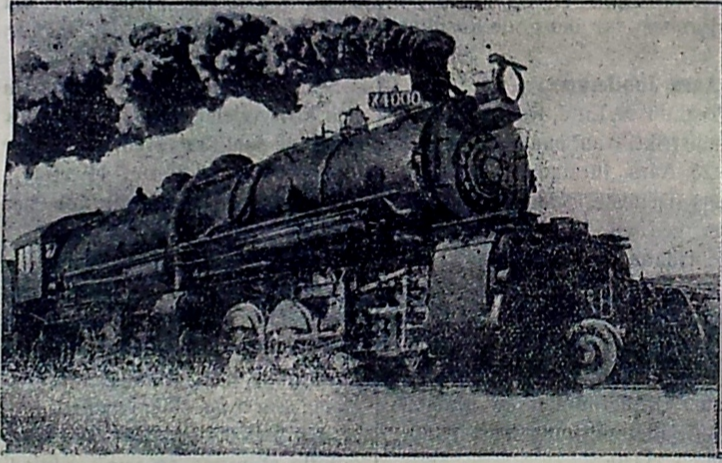
Det var en mærkelig Samling Mennesker, der var forsamlet i den skumle Klub; Kunstnertyper, Piger fra Gaden, brutalt udseende Mænd, som Peggy med en lille Gysen følte maatte være Apacher.

Peter Cable var kommet til at sidde lige ved Siden af hende, og med Interesse saa hun, hvordan han i al Hemmelighed rakte Tje-

Lokomotivets Udvikling gennem 100 Aar.

løst af moderne Kæmpelokomotiver, der farer frem med en Fart af 90 til 120 km i Timen.

neren en Hundredefranc-Seddel.

— Peggy, hviskede han, lad ikke de andre mærke noget. Kom med mig, saa tror jeg, vi skal opleve noget spændende.

Et Øjeblik efter gav Tjeneren dem et Vink, og uset af de andre smuttede de ud gennem en Tapetdør. De stod i et lille Rum, hvor der laa sløve Mænd og Kvinder paa Kanapèer langs Væggene, hver med en lille Pibe i Munden. En skarp Røg fyldte Lokalet. Det var en Opiumshule. Peggy greb uvilkaarligt sin Ledsager i Armen, og han mærkede, at hun skjalt let.

De gik gennem Værelset og op ad en smal Trappe og kom ind i et stort Rum, der lignede et Atelier. Væggene var behængt med sort Fløj, og ved et lille Bord sad tre Mænd. Idet Peter og Peggy traadte ind, søgte den ene af Mændene at skjule en Del Smykker og Halsbaand, der laa paa Bordet, de andre kom truende hen imod dem.

Peter Cable traadte et Skridt tilbage og lagde beskyttende Armen om Peggy.

— Pokkers ogsaa! hviskede han, havde ikke ventet —

De to Mænd havde i et Nu trukket Revolverne frem, den tredje fejede Smykkerne ned i en Pose og løb hen og vred Nøglen om i Døren.

Peggy begyndte at skælve, Cable holdt stadig fast om hende,

— Det var George Stephenson, som konstruerede det første Lokomotiv, og det vakte berettiget Opsigt, da Maskinen paa Demonstrationdagen nok saa pænt trak af Sted med Toget, der var sammensat af 12 Godsvogne og 22 Passagervogne. Disse var selvfølgelig ikke saa store og vægtige som nu til Dags, og Farten var kun ringe; men Udviklingen skred rask fremad. Den 15. Sept. 1830 indviedes Manchester-Liverpol Banen og siden har Skinnevejene omspændt hele Kloden, og det første primitive Lokomotiv er afløst af moderne Kæmpelokomotiver,

— Saa det var Meningen, mumlede han. Man har ført os i et Baghold.

Peggy saa med Rædsel, hvorledes Cables Tegnebog forsvandt i den ene af Mændenes rummelige Lommer, hendes diamantbesatte Armbaandsur gik samme Vej. Cable kunde intet udrette. Der var intet andet at gøre end at afvente Begivenhedernes Udvikling.

Saa trak de tre Banditter sig tilbage til Døren, som de laasede efter sig.

— Jeg er ked af, at jeg har ført dig et saadant Sted hen, sagde Cable, men vi finder vel en Udvej til at slippe bort.

— Peter, du maa ikke gaa fra mig! raabte hun, jeg er saa forfærdelig bange.

Og hun kastede sig i hans Favn, og hendes lille lokkede og shinglende Hoved laa paa hans Skulder. Peter Cable følte en ubetvingelig Lyst til at kysse hendes Nakke. I saa lang Tid havde han gaaet og baaret paa sin Kærlighed til denne lille, egensindige Skabning, der havde flirtet med de andre og koketteret med ham. Han bøjede sig ned og kyssede hende forsigtigt. Hun saa op paa ham og deres Øjne mødtes. — I dette Øjeblik forstod Peter Cable, at Peggy elskede ham.

— Pludselig hørte de et Raab. Cable saa op og opdagede en lille Glasrude i Taget. Ruden blev aabnet, og der viste sig et Ansigt i

Aabningen. Det var en Mand, som advarende lagde Fingeren paa Munden og derefter forsvandt for et Øjeblik senere at vende tilbage med en Rebstige.

Et Kvarter efter var Peggy Grenson, Peter Dable og deres Hjelper nede paa Gaden.

— Jeg saa dig gaa ind i „Ildfluen“, gamle Ven, sagde den Fremmede, og jeg foretog mig det nødvendige. — Men ikke et Ord om, hvad der er hændt, vi maa se at fange hele Banden.

— Cable trykkede den andens Haand.

— Peggy, sagde han, lad mig forestille dig for min Ven René Forville, en af de mest bærømte Opdagere i Paris. Du hørte, hvad han sagde: Ikke et Ord om, hvad der er sket!

Peggy Grenson smilede mat og rakte Opdageren sin Haand.

To Dage senere mødtes René Forville og Peter Cable atter paa Cafe de Paris.

— Tak skal du have, sagde Cable leende. Det var mere, end jeg havde ventet. Den havde du arrangeret godt.

Ja, jeg har jo et vist Tag paa de Fyre, sagde Opdageren. De kender mig godt og frygter mig, saa det var en smel Sag for mig at arrangere en lille Film. Her er Tegnebogen og Armbaandsuret.

Glimrende. Men nu maa vi ikke røbe noget, René. Du maa ikke ødelægge Spøgen for mig. — For Resten vil du vel gerne være min Forlover?

— Med Glæde, Skaal!

— Skaal!

— Peggy, sagde Peter et Par Dage senere, her er dit Armbaandsur, men du husker nok at tie stille, du har maaske ikke noget imod at bære denne lille Diamantring til Minde om vort Eventyr?

— Aa, Peter, hvor nydelig den er! Jeg elsker dig, og jeg skal aldrig flirte mere.

— Og aldrig mere søge nervepirrende Eventyr, sagde Cable med et undertrykt Smil.

— Aldrig!

Wilston Hill.

Sprængstoffet.

— 0 —

Han rejste i Pudsecrème og var paa Vej til Memphis i Tennessee, en lang og kedsommelig Rejse, naar man ikke bryder sig om Naturskønheder som Bjerge, Floder og Skove, der jager hinanden som Billederne paa en Film.

Men John Carver ventede sig meget af denne Rejse. Han havde opfundet en ny Pudsecrème, der var hidtil uovertruffen, billig i Brug, yderst holdbar, kunde benyttes selv af et Barn og virkede lige glimrende paa al Slags Metal. Han havde kaldt den „Solit“. — Den kunde ligesaa godt have heddet

hvad som helst andet, men der var noget i Ordet „Solit“, som forekom ham umiddelbart slaaende, det gav paa engang Indtrykket af noget smeldende og straalende.

Overfor Beboerne i det gammel-dags, afsides Memphis følte John Carver sig som en hel Befrier. Han havde hørt, at disse gammel-dags Mennesker brugte meget af deres Tid til Pudsearbejde, fordi alle Hjem var fyldt med Kobber-ting, gamle Arvestykker, som deres Forældre havde ført med sig fra Europa, og som behandlede med en Slags Andagt, Ting, der egentlig hørte hjemme i Køkken og Bryggers, men var anbragt som Dekorationsgenstande paa Vægge og Skabe. Og man satte en Ære i, at alle disse gamle Kedler og Potter og Pander skinnede som selve Solen, naar den viste sig over Præriens Rand. Denne Kultus over de gamle Sager havde Carvers fulde Sympati, men han havde hørt, at deres Pudsecrème var elendig, Tingenes Blankhed holdt sig kun kort, og derfor følte han sig som en Befrier. Nu kom han med sin „Solit“, og han talte ikke hen i Vejret, naar han anbefalede den. — Han vidste paa Dollar og Cent, hvad hver Beholder havde kostet at fremstille, og ogsaa, hvor stor Fortjenesten vilde blive, hvis det lykkedes at afsætte hele sit Lager i Memphis. Han havde sine smaa Beholdere dels i sine Haandtasker, dels i nogle mægtige Kufferter henne i Pakvognen, og det vilde blive en køn Profit, han vilde vende hjem til New York med.

John Carver tændte sig en fin Cigar, en Luksus, kan ellers kun tillod sig, naar han havde gjort en god Forretning. Han var en sparsommelig Mand, og hjemme i New York sad en yndig, ung Pige, for hvis Skyld han havde svoret at blive rig.

Carver blev pludselig revet ud af sine Drømmerier ved, at Toget sagtnede Farten. Der lød Raab og Skrig, og med et Ryk, der fik Passagererne til at tumle rundt mellem hverandre, standsede Toget midt paa den øde Prærie. — Nogle skumle Fyre til Hest jog op langs Togets Sider og affyrede deres Revolvere, og til enhver, der viste sig i Kupévinduerne, brølede de: „Hænderne op!“

John Carver lagde med et Suk den fine Cigar fra sig, aabnede instinktmæssigt den ene af sine Haandtasker og tog et Par af Beholderne frem. — Det var smaa, blanke Tingester, der godt kunde ligne Haandgranater, blot med den Forskel, at de var forsynede med en knaldende, rød Indskrift: „Solit“. En af Togroverne viste sig i Døren:

— Hænderne op!

Carver adlød omgaaende, men

